

STELIAN MÜLLER
**A „Levelek apához”
 piszkozatlapjaiból**

1.

Nagymama azt mondta: „Apád kórházban. Rákos.” Én csak álltam és kérdeztem magamtól: „Menjek, meglátogassam?”, mire az agyam így válaszolt: „Ne menj oda, mert a haldokló mellett ott posztol az igazság, acélpajzzsal és fegyverrel, s hogy szállsz majd szembe véle?”

Nemrég ébredtem, szemem telisteli köddel.

Barátnőmmel az ágyban, hátulról bámulom, mint egy buszsofőrt, mondom neki, kinevet, „Menj már, Stelian!”

Tétlenkedem. Járom az utcát, az ég kék, rajta pihe a hold.

Valakit várnom kellett az állomáson, hajnali négykor érkezett, és kimentem, a levegő hideg volt, szemem égett az álmaidtól.

Zuhogott néhány percig, aztán felszikkadt, többé nem esett.

Jött szembe egy öregasszony, botra támaszkodva, és arra gondoltam, az idő bizony úgy szétzilálja az emberi testet, mint szél a faleveleket.

Indulok peracet vásárolni.

Azt álmodtam a múlt éjszaka, hogy egy mező közepén állok, fölöttem sötét égbolt, a hold fényburája pedig jéggé dermedt kandeláber.

Barátnőmmel rójuk a járdákat, érzem, hűvös a keze, mint a tengeri szivacs.

Trabantjával megelőz egy pacák, utánaeredek, nehogy egyedül érezze magát nagy igyekezetében.

Haptákban állok áprilisban, akár egy óvóhelyen.

Fejem felett az idő is átcsap, tenger hulláma sem jobban.

Csak állok, egyszer csak fejemre hull valami, majd vállamra, azt hittem, bogár, később jöttem rá, ez maga az eső.

Az utcán járok, de mintha egy tó fenekén járnék.

El fogok menni a temetésedre, persze még nem most. Tudom, az Úristen majd ott mutatja meg, kik is vagyunk, amit nem fogok tudni kibírni...

2.

Csepergett, szembejött egy asszony, s mintha sátorlap volna, húzódott esernyője alá. Az eső ott nyargalászott a városban, én meg utána. És zuhogott erősen, és ázott hajam büzlött, mintha most léptem volna ki a tengerből.

Reggel lett, és az ég fénygömbbé vált.

Ültem a padon, feszülten és belegörnyedve, mintha interjúra kéne bemennem, mikor is viaszcsöppekben eredt az eső. Majd elállt, de maradt a háztetőkön kopogó ritmus. Felálltam, a nappal alagútnak látszott, s az idő ott kopogott az utca embereinek szívében.

Felhívtam, és meghallottam robotra regisztrált hangját, azóta nekem ólom a teste. És kopogott valaki az ajtón, és nem nyitottam ajtót, mert fogalmam se volt, ki az, és odébb állt, és visszatért, hogy újra kopogjon.

És rá gondoltam, és aztán abbahagytam, és a gondolat ott feledkezett a senki földjén.

Fölnézek, fellegeket látok, égi hullámvás az egész.

Kabátzsebembe süllyesztem a telefonomat, s mondom a sötétségnek: „Nehogy ellopd”.

És telefonáltam, és gondolatban azt mondtam neked, hogy nagyon nem volt bátorságom azt mondani: „Gyere sétálni, mert mint a tinta, olyan az ég”.

Jöttem, hogy vigyem ki a szemetet, a nap mintha egy vonat fényoszlopja lett volna. Jobb oldalon egy függőfolyosót húztak fel, de kikerültem, mert az ég boltozata alatt akartam folytatni utamat.

Vettem egy guineai egeret, és ágyamba raktam, egy újságlapra, mivel félttem, hogy odakpiszkít. És ő csak ült üveges szemmel, majd tenyerem alá bújtt, hogy szívdobogásomat hallja. És eszembe jutott, jártam valahol, ahol az ember torkán akad a levegő, mint a rozsdá, de nem jut eszembe, hol... Meglehet, hogy a járdán, vihar előtt.

Pillanatnyilag nem vagyok jól, nincs levegőm, s lábaim kiiramodnak lábszáraimból.

Párnával bugyoláltam be fejem, mint a mesében, s a kezem aládugtam. Nyitva volt az ablak, s éreztem, amint lélegzik a nappal, mintha vadállat szuszogna. Sötétség volt a szobámban, az utcán is az, a fák alatt, mint a hó, lapult a világosság.

És eső esett, és nyújtottam is a kezemet, hogy félretoljam, akár a függönyt. Munkások törik az aszfaltot több utcában, talán kincs után kutatnak.

Megjött a haverinám, s mondtam neki: „Arcod olyan, mint a havasi vihar”, és ő megcsókolt.

Mondom, távolról hallottam, „Ahogy a vonat ott kotozászott az éjszaka méhében”, csak nem tudom, kié volt

ANDREI DOBOȘ
(szemérmes)

én bátortalan vagyok
és a szemérmes csajokat szeretem
akik csak úgy elpirulnak
és nincs túl nagy mellük
és ring a kis fenekük

az ilyeneket szeretem merthogy ők
az ő bátortalanságukkal
s én, az enyémmel
a közeledés olyan mélységeit
nyitjuk meg egymás számára
ahol megfékezhetetlen éjszakák
sora következik

az... Egyik fényképemre pillantottam: úgy állt a hajam, mint az óceán hullámai.

És írtam neki, hogy megtudjam, megérkezett-e szerencsésen, és hogy írja meg mindezt gondolatban.

És leütöttem papucsommal egy pókot, mert összetevesztettem egy szúnyoggal.

És kint az idő épp a nappal terein futkorászott.

És megkérdeztem a koponyámat, „How God looks like?”, és ő válaszolt: „God is like a child”.

Merre vagy...?

Bágyoni Szabó István fordítása

(mondom magamban)

fene egye meg
mondom magamban
hogy mennyi rosszindulat férhet egy nőbe
jól mondta aki mondta
nem értenek semmit.
hadd meséljem el példaként azt:
neki, barátnőim egyikének,
eszébe jutott hogy mily baromira
leittam magam egyszer
elsírtam
magam
a szerelemtől
történetesen egy másik nő
karjai között
hát ő ebből a történetből
rémhistoriát kerekít
s úgy tartogatja magában
mikéntha valami
fejszét tartana a kezében
s ahányszor csak előadja
úgy érzi vágja a fát

Kenéz Ferenc fordításai